

Rozjímanie na sobotu 23. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 23.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: ísť ku
koreňom našich činov; hovoriť
o tom, čo máme v srdci; stavať
na skale, ktorou je Kristus.

MNOHÉ OBRAZY, ktoré Ježiš používa
vo svojom kázaní, sú prevzaté z
bežných skúseností každodenného
života, a preto sú veľmi výrečné a
silne odovzdávajú jeho učenie. Slová
Majstra sa tak ľahko vryli do pamäti
tých, ktorí Ho počúvali; keď sa vrátili
domov, pravdepodobne si ich

zapamätali a potom ich opakovali svojim priateľom. Dnes nám Cirkev ponúka dva z týchto obrazov: obraz stromu, ktorý rodí dobré alebo zlé ovocie, a obraz domu postaveného na skale alebo na piesku.

„Nie je dobrý strom, ktorý rodí zlé ovocie, ako nie je zlý strom, ktorý rodí dobré ovocie. Každý strom možno poznať po ovocí. Z trnia predsa nezbierajú figy, ani z ostružín neoberajú hrozno“ (Lk 6, 43-44). Plody vyrastú z vnútra stromu, z koreňov, zo šťavy, ktorá zavlažuje kmeň a konáre. Týmto porovnaním nás Ježiš pozýva, aby sme sa pozreli do vnútra svojho srdca a objavili skutočné motívy svojich činov. Práve tam, v našich hlbokých dispozíciách, môžeme najlepšie spoznať dôvody tej či onej reakcie.

„Náš blížny vidí, čo robíme, ale nevidí, prečo to robíme. Len Boh je toho svedkom (...). Nemôžem čítať vo

vašich srdciach,“ hovoril svätý Augustín, „ale Boh, ktorý skúma srdcia, vie, čo je v človeku“[1]. Ušľachtilosť nášho srdca je kľúčom k určovaniu dobra, ktoré existuje v našom živote. Povrchný alebo vonkajší pohľad, ktorý zostáva len pri „urobil som toto“ alebo „neurobil som tamto“, nie vždy odhalí to, čo nás skutočne poháňa. Musíme sa ponoriť hlbšie, aby sme objavili korene dobra alebo zla, s pokojom vedomia, že Boh nás dokonale pozná a sprevádza nás v tejto úlohe.

V JAZYKU Svätého písma je srdce miestom rozhodnutí, kde sa v tichosti rodia naše činy. Srdce je sídlom našich citov, kde sa kryštalizujú naše pocity, a práve preto je miestom, kde sa stretáva vonkajšie a vnútorné. Srdce cíti, ale práve preto, že tento pocit sa týka niečoho vonkajšieho,

otvára sa procesu poznania a pochopenia: je to najhlbšie jadro človeka. Preto Ježiš hovorí: „Dobrý človek vynáša z dobrého pokladu svojho srdca dobro a zlý človek zo zlého vynáša zlo“ (Lk 6, 45).

Vo svetle týchto Kristových slov môžeme prosiť Pána, ako to robil svätý Josemaría, „aby nám dal dobré srdce, schopné súcitiť s bolesťami stvorení“^[2], schopné milovať a voliť dobro pre náš život a podporovať ho v živote tých, ktorí nás obklopujú.

„Vytvor vo mne, Bože môj, čisté srdce a obnov vo mne pevného ducha“, prosíme spolu s žalmistom (Ž 51, 12). Toto nové srdce, ktoré je z mäsa a nie z kameňa (porov. Ez 36, 26), je predovšetkým darom, Božím darom. Zároveň však musíme byť ostražití, aby sme mohli korigovať svoj pohľad, keď zistíme, že sa odkláňa od dobra, a pokorne napraviť menej správne úmysly.

Konkrétnym spôsobom, ako sa skúmať, môže byť spomienka na najčastejšie témy našich rozhovorov, lebo, ako dodáva Ježiš, „z plnosti srdca hovoria jeho ústa“ (v. 45). Aká múdrosť a aký presný obraz nášho života nám ponúka táto veta Pána! Keď sú naše slová zvyčajne láskavé, znamená to, že srdce je plné dobroty a tá sa prejavuje navonok, prinášajúc svetlo a nádej. Naopak, ak sa ľahko objavujú sťažnosti alebo výčitky, možno nám chýba radosť a vnútorná sloboda, alebo sa v srdci usadila určitá horkosť. Naše rozhovory nám dávajú vodítko, ako zistiť, v akom stave je naše srdce: je to možný praktický spôsob, ako sa skúmať.

„UKÁŽEM VÁM, komu sa podobá každý, kto prichádza ku mne, počúva moje slová a uskutočňuje ich. Podobá sa človeku, ktorý stavil dom. Hlboko

kopal a základy položil na skalu. Keď potom prišla povodeň, na dom narazila voda, no nemohla ním pohnúť, lebo bol dobre postavený“ (Lk 6, 47-48). V tomto porovnaní Ježiš možno vyjadruje skúsenosť, ktorú videl alebo zažil na vlastnej koži: že budúcnosť budovy závisí od jej základov. Dom odolá nepriazni prírody len vtedy, ak sú jeho piliere postavené na pevnej skale. Ak však z dôvodu pohodlnosti alebo prílišného zhonu dom nebol postavený na pevnom podloží, pri najmenších ťažkostiach príde k jeho zrúteniu.

„Čo znamená stavať dom na skale? Stavať na skale znamená predovšetkým stavať na Kristovi a s Kristom (...). Znamená to stavať s Niekým, kto nás pozná lepšie ako my sami a hovorí nám: *Si drahý v mojich očiach, (...) si vzácny a ja ťa milujem* (Iz 43, 4). Znamená to stavať s Niekým, kto je vždy verný, aj keď my

zlyháme vo vernosti, lebo On nemôže poprieť sám seba (porov. 2 Tim 2,13). Znamená to stavať s Niekým, kto sa neustále skláňa nad zraneným srdcom človeka a hovorí:

Neodsudzujem ťa. Chod' a odteraz už nehreš (porov. Jn 8, 11). Znamená to stavať s Niekým, kto z výšky kríža roztiahne ruky, aby po celú večnosť opakoval: *Dávam svoj život za teba, človek, lebo ťa milujem*“[3].

Ježiš nám ponúka cestu v troch krokoch: prísť k nemu, počúvať ho a žiť podľa jeho slov. Na tejto ceste nám môže pomôcť Panna Mária: tak ako Ona, chceme stavať náš dom na skale, aby v ňom prebývalo vtelené Slovo; tak ako naša Matka, chceme uchovávať Božie slovo v našom srdci, aby naplňalo celý náš život, od našich najhlbších dispozícií až po naše vonkajšie činy.

[1] Svätý Augustín, *Reč* 179.

[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*,
bod 167.

[3] Benedikt XVI, *Stretnutie s
mladými ľuďmi*, 27-V-2006.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota-23-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-23-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (13.02.2026)